

100- Truyện Về Tỳ-Kheo Tôn-Đà-Lợi
Khôi Ngô Tuấn Tú

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong vườn trúc Ca-lan-đà, thành Vương xá.

Bấy giờ, phu nhân của vua Ba-tư-nặc đã thụ thai, đủ mười tháng, bà sinh được một thái tử có hình tướng khôi ngô, đẹp đẽ trên đời ít có, đôi mắt sáng trong như chim Câu-na-la vậy, do đó vua đặt tên thái tử là Câu-na-la. Vua cho thái tử đeo các chuỗi anh lạc, mặc quần áo tốt đẹp, rồi sai người bồng đi khắp phố phường hỏi mọi người rằng:

–Trên thế gian này, có đứa trẻ nào khôi ngô đẹp đẽ như con ta không?

Lúc ấy trong xóm làng có những người đi buôn tâu với vua:

–Xin đại vương tha thứ, đừng bắt tội thì chúng tôi mới dám nói.

Vua liền bảo:

–Các người cứ nói, đừng sợ.

Khi đó những người đi buôn tâu:

–Thưa đại vương, trong xóm chúng tôi ở có một đứa trẻ tên là Tôn-đà-lợi, tướng mạo khôi ngô khác thường, dung mạo như vị trời, đẹp hơn con vua cả trăm ngàn vạn lần, con vua không thể nào sánh được. Lại lúc sinh ra, trong nhà tự nhiên lại vọt lên một dòng suối, hương vị thơm tho, trong mát, lại có các thứ châu báu.

Vua nghe nói, liền sai người truyền lệnh cho dân chúng trong làng ấy biết:

–Chính ta sẽ đích thân đến thăm Tôn-đà-lợi.

Khi trưởng làng biết rằng vua sẽ đến xem Tôn-đà-lợi, ông bàn với những người trong làng:

–Hôm nay vua sẽ đến, nhưng hơi đâu mà trông đợi, chi bằng ta trước đưa đứa trẻ đến cho vua xem.

Sau khi bàn như vậy, họ cho Tôn-đà-lợi đeo chuỗi anh lạc, mặc quần áo tốt đẹp để trang nghiêm, rồi bồng đến cho vua xem.

Vua thấy Tôn-đà-lợi có dung mạo khôi ngô khác thường, trên đời có một không hai, nên rất ngạc nhiên, khen đây là đứa trẻ chưa từng có. Sau đó vua đem Tôn-đà-lợi đến chỗ Đức Phật, muốn hỏi Đức Phật do đâu mà bé trai này lại có thân tướng tốt đẹp như vậy. Đến nơi thấy Đức Phật có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, đứa bé bèn đánh lễ dưới chân Phật, rồi lui lại ngồi sang một bên.

Bấy giờ Đức Phật liền nói pháp Tứ đế cho đứa bé nghe. Tâm ý được mở tỏ, Tôn-đà-lợi chứng quả Tu-đà-hoàn và xin Phật xuất gia.

Đức Phật chấp nhận và gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc trên đầu đứa bé trai tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng đắc quả A-la-hán.

Vua Ba-tư-nặc thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Tôn-đà-lợi đời trước đã gieo trồng phước lành gì mà đời nay sinh ra tự nhiên có dòng suối vọt lên và các món châu báu đầy dưới suối ấy, lại gặp Thế Tôn, được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo vua Ba-tư-nặc:

–Đại vương hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, trong hiền kiếp này, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Ca-diếp.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lúc bấy giờ, có một vạn tám ngàn vị Tỳ-kheo đang ngồi thiền, hành đạo trong rừng. Lại có một vị trưởng giả trong khi đang đi, tình cờ gặp các Tỳ-kheo ấy, sinh tâm vui mừng liền trở về nhà chuẩn bị nước thơm, để thỉnh chúng Tăng tắm rửa, dọn bày thức ăn ngon cúng dường các thầy Tỳ-kheo. Cúng dường xong trưởng giả lại đem các món châu báu bỏ vào thau nước để dâng lên chúng Tăng. Sau đó trưởng giả phát nguyện rồi ra về.

Nhờ công đức này, mà trong nhiều đời trưởng giả không đọa vào đường ác, thường sinh lên cõi trời, cõi người; khi sinh ra luôn có dòng suối vọt lên và các thứ châu báu trong dòng suối ấy.

Đức Phật bảo đại vương:

–Đại vương nên biết, người con của vị đại trưởng giả đã chuẩn bị nước thơm để chúng Tăng tắm rửa và cúng dường ẩm thực cho chúng Tăng cho nên thường được thân tướng tốt đẹp lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-kheo Tôn-đà-lợi.

Lúc ấy các Tỳ-kheo và vua Ba-tư-nặc nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

